

Rapport

Rapport van een klacht over de Belastingdienst/Toeslagen uit Utrecht

Datum: 09 juni 2011

Rapportnummer: 2011/172

Klacht

Verzoekster klaagt erover dat zij door de beslissing op bezwaar van 26 mei 2009 van de Belastingdienst/Toeslagen in een slechtere positie is gebracht dan daarvoor.

Bevindingen en beoordeling Bevindingen

1. Aan verzoekster is in eerste instantie op 31 december 2006 een voorschot huurtoeslag 2007 van € 1.194 toegekend. Op 30 januari 2008 werd dit voorschot herberekend op € 1.681. Bij de definitieve berekening van de huurtoeslag stelde de Belastingdienst/Toeslagen (hierna: de Belastingdienst) op 12 november 2008 vast dat verzoekster recht had op een bedrag van € 1.037 aan huurtoeslag. Dit leidde tot een terugvordering van een bedrag van € 644 aan bij voorschot te veel betaalde huurtoeslag 2007.

2. Verzoekster diende tegen de definitieve vaststelling van de huurtoeslag c.q. de terugvordering van € 644 aan bij voorschot teveel betaalde huurtoeslag op 10 november 2008 een bezwaarschrift in. Volgens haar was de Belastingdienst over de periode van juli tot en met december 2007 van een te lage huur uitgegaan. Zij verstreekte de juiste huurgegevens aan de Belastingdienst.

3. in reactie op het bezwaarschrift liet de Belastingdienst verzoekster op 28 november 2008 het volgende weten:

"...Ik heb uw bezwaar tegen de definitieve berekening huurtoeslag behandeld. Aan uw bezwaar kom ik tegemoet.

Ik heb uw gegevens aangepast. U ontvangt daarover nog een beslissing op bezwaar. Op dit bericht staat het nieuwe bedrag van uw toeslag. Houdt u er rekening mee dat het enige tijd kan duren voor u de beslissing op bezwaar ontvangt.

Hoorzitting

(...) heb ik u niet in de gelegenheid gesteld om uw bezwaar mondeling toe te lichten, omdat aan uw bezwaar volledig tegemoet wordt gekomen..."

Verzoekster werd geïnformeerd over de mogelijkheid beroep aan te tekenen tegen de te ontvangen beslissing op bezwaar.

4. Ter gelegenheid van een op 14 maart 2009 ingediend bezwaarschrift tegen een terugvordering huurtoeslag 2008 gaf verzoekster de Belastingdienst aan dat de problematiek rond de huurtoeslag 2007 voor haar nog steeds onduidelijk was. Naar aanleiding van het bezwaar is telefonisch contact opgenomen met verzoekster.

5. De beslissing op het bezwaarschrift van 26 mei 2009 vermeldde het volgende:

"door u terug te betalen € 282

(...)

Beslissing op uw bezwaarschrift

De Belastingdienst komt aan uw bezwaar tegemoet.

Het nieuwe bedrag van uw toeslag treft u hieronder aan.

Berekening van het door u te betalen bedrag

Vastgestelde huurtoeslag 2007 € 755

Eerder vastgestelde huurtoeslag 2007 af € 1.037

Door u terug te betalen € 282"

Verzoekster werd geïnformeerd over de mogelijkheid beroep aan te tekenen tegen deze beslissing.

6. Op 2 juli 2009 schreef de gemachtigde van verzoekster aan de Belastingdienst (Oost):

"...In uw brief (van 3 juni 2009 waarin verzoekster werd geschreven dat en hoe zij het teveel ontvangen bedrag aan huurtoeslag 2007 terug kon betalen; N.o.) stelt u dat belanghebbende naar aanleiding van de beschikking op bezwaar tegen de gedeeltelijke terugvordering van de huurtoeslag 2007 een bedrag verschuldigd is van € 644.

Uw brief lijkt te zijn gebaseerd op een administratieve fout. Immers, in de brief van 28 november 2008 (...) wordt belanghebbende geïnformeerd dat aan haar bezwaar tegemoet gekomen wordt en er een separate beschikking zal volgen. Vervolgens ontvangt zij op 26 mei jl. een beschikking waarin wordt beslist dat belanghebbende € 282 dient terug te betalen (...).

Belanghebbende stelt zich op basis van deze gang van zaken en de laatste beschikking op het standpunt dat zij niet meer hoeft terug te betalen over de ontvangen huurtoeslag 2007 dan € 282.

Belanghebbende is bereid dit bedrag ineens terug te betalen. Echter, sinds vier maanden wordt er, zonder dat belanghebbende hierover is geïnformeerd en/of toestemming heeft gegeven, maandelijks € 30 ingehouden van haar voorschot huurtoeslag.

Belanghebbende verzoekt u deze betalingsregeling stop te zetten en haar een factuur te zenden voor het nog te betalen bedrag..."

Omdat een reactie van de Belastingdienst uitbleef, nam verzoekster zelf telefonisch contact op met de Belastingdienst. In dat telefoongesprek gaf de Belastingdienst aan dat geen sprake was van een administratieve fout maar van een onjuiste lezing van brieven van de Belastingdienst.

Hierop diende verzoeksters gemachtigde op 1 februari 2010 bij de Belastingdienst (Oost) een klacht in:

"...U stelt dat uit uw genoemde brieven blijkt dat er tegemoet is gekomen aan het bezwaar doordat is vastgesteld dat de eerdere beschikking onjuist is nu u was gebleken dat belanghebbende nog minder huurtoeslag had behoren te ontvangen en er zelfs bovenop de € 644 ook nog € 282 moet worden terugbetaald.

(...) stel ik mij op het standpunt dat uw handelen in strijd is met de Awb. Immers, in de Awb is opgenomen dat een burger niet in een slechtere positie mag geraken door het indienen van een bezwaar. Dat is in casu wel gebeurd.

Als belanghebbende tijdig had begrepen dat uw brieven gelezen moesten worden dat zij na tegemoetkoming aan bezwaar in een slechtere positie was gekomen, had zij zeker beroep ingediend. Nu uw communicatie dermate onduidelijk was dat het ook voor mij als jurist leek of er een administratieve fout was gemaakt, heeft zij de beroepstermijn laten lopen met het idee er met u wel uit te kunnen komen..."

7. Op 17 maart 2010 handelde de Belastingdienst de klacht van verzoekster af;

"...In eerste instantie is er door Belastingdienst/Toeslagen een voorschot huurtoeslag 2007 van € 1.681 toegekend aan (verzoekster; N.o.). Het voorschotbedrag is toegekend op basis van onjuiste huurgegevens. Tijdens de definitieve berekening van de huurtoeslag 2007 is gebleken dat (verzoekster; N.o.) recht had op € 1.037 aan huurtoeslag. Daarom is er voor het verschil van € 644 een aanslag opgelegd. (Verzoekster; N.o.) heeft middels een bezwaarschrift de juiste huurgegevens kenbaar gemaakt aan Belastingdienst/Toeslagen.

Belastingdienst/Toeslagen is aan het bezwaarschrift tegemoet gekomen en heeft de juiste gegevens gemuteerd in het systeem. De door (verzoekster; N.o.) opgegeven huurprijs heeft er toe geleid dat de huurtoeslag 2007 is gedaald.

In mei 2009 heeft (verzoekster; N.o.) een herziene beschikking ontvangen waarin wordt vermeld dat zij in 2007 recht had op € 755 aan huurtoeslag.

U stelt dat (verzoekster; N.o.) door het instellen van bezwaar in een slechtere positie is gekomen hetgeen niet is toegestaan. Ik bestrijd dit. Ingevolge artikel 7:11 van de Awb vindt een volledige heroverweging plaats aan de hand van het bezwaarschrift.

Het verbod van reformatio in peius houdt in dat het bezwaar er niet toe mag leiden dat Belastingdienst/Toeslagen de heroverweging gebruikt om een verslechtering van de positie van de indiener van het bezwaarschrift te bereiken die zonder bezwaarschriftprocedure niet mogelijk zou zijn. Maar een wijziging ten nadele van de betrokkene kan wel plaatsvinden indien die bevoegdheid ook buiten het kader van de bezwaarschriftprocedure bestaat. In dit geval heb ik gebruik gemaakt van een dergelijke bevoegdheid, namelijk de bevoegdheid uit artikel 21 van de Awir. Dit betekent dat er geen sprake is van schending van het verbod van reformatio in peius..."

8. Vervolgens wendde verzoeksters gemachtigde zich op 24 november 2010 tot de Nationale ombudsman. Opgemerkt werd dat belanghebbende in slechtere positie is gebracht in de beschikking op bezwaar en dat de Belastingdienst hieromtrent zodanig slecht heeft gecommuniceerd dat verzoekster pas na het aflopen van de beroepstermijn in de gaten had dat het teruggevorderde bedrag niet was teruggebracht naar € 282, maar dat zij geacht werd de € 644 plus de € 282 te betalen. Verzoekster mist bij de Belastingdienst begrip, gemaakte excuses en het willen meedenken aan een redelijke oplossing.

9. De Nationale ombudsman stelde op 10 februari 2011 een onderzoek in naar de klacht. De Belastingdienst werd gevraagd om op de klacht en een aantal gestelde vragen te reageren.

10. De reactie van de Belastingdienst werd op 8 maart 2011 ontvangen. De Belastingdienst liet weten de klacht zoals die in onderzoek is genomen niet terecht te vinden. Wel vond de Belastingdienst dat de brief die op 28 november 2010 voorafgaand aan de beslissing op bezwaar was gestuurd onvoldoende is gemotiveerd. Dit werd als volgt toegelicht:

"...Mijns inziens is er in dit geval inderdaad geen schending van het verbod van reformatio in peius. Wat dat punt betreft, heb ik aan de motivering van de brief van 17 maart 2010 niets meer toe te voegen. Los daarvan constateer ik, dat betrokkene pas met haar bezwaarformulier van 10 november 008, dus ruimschoots na afloop van het toeslagjaar, de gebruikte huurgegevens over 2007 corrigeert. Dit terwijl zij daarvoor al twee beschikkingen (die van 31 december 2006 en 30 januari 2008) ontving waarin kennelijk onjuiste huurgegevens stonden vermeld. Had zij dat meteen gedaan, dan was er op het punt van de huurgegevens geen misverstand ontstaan.

(...)

Wat mij aan de brief van 17 maart 2010 opvalt, is dat er niet wordt ingegaan op het argument, dat betrokkene door de veronderstelde onduidelijkheid van de beslissing op bezwaar van 26 mei 2009 in haar rechtsgang naar de rechtbank door Belastingdienst/Toeslagen is gehinderd. Ik constateer niet, dat de beslissing op bezwaar van 26 mei 2009 onjuist is of dat de rechtsgang tegen die beslissing onduidelijk is. Wel blijkt dat de aan de

beslissing op bezwaar voorafgaande brief van 28 november 2008 niet goed gemotiveerd is. In die brief hadden namelijk de gevolgen van de beslissing van 26 mei 2009 duidelijk moeten worden uitgelegd. Overigens stel ik vast, dat de gemachtigde van (verzoekster; N.o.) er kennelijk na zorgvuldige afweging voor heeft gekozen om geen beroep aan te tekenen, maar zich met de brief van 2 juli 2009 te richten tot het belastingkantoor in Enschede. Bij navraag is mij gebleken, dat het belastingkantoor die brief om mij onbekende redenen niet heeft ontvangen. Ik vind, dat daarop in de brief van 17 maart 2010 ten onrechte niet is ingegaan. Evenmin is daarin de terugvorderingsprocedure voldoende aan de orde gekomen.

Verder springt mij in het oog, dat de klachtbehandelaar niet heeft geprobeerd om telefonisch contact met (verzoeksters gemachtigde; N.o.) op te nemen, hoewel dit wel vaste praktijk is bij de afhandeling van klachten. Dit is als leerpunt met de klachtbehandelaar besproken. Overigens heeft de klachtbehandelaar wel haar naam en telefoonnummer in de brief van 17 maart 2010 vermeld, zodat (verzoeksters gemachtigde; N.o.) bij vragen of wanneer men het met de afdoening niet eens was in ieder geval met haar contact kon opnemen. (Verzoeksters gemachtigde; N.o.) heeft echter niet meer op die brief gereageerd. En ook verzoekster heeft niet op die brief gereageerd. De eerste brief waarin zij de huur- en zorgtoeslag weer aanstipt, is door Belastingdienst/Toeslagen ontvangen op 26 augustus 2010. Die brief gaat voornamelijk over de kinderopvangtoeslag, maar betrokkene geeft daarin ook aan dat zij, gelet op de gang van zaken omtrent haar huurtoeslag, haar huur- en zorgtoeslag wil stopzetten. Dat is met de beschikkingen van 20 september 2010 ook gebeurd, maar er is helaas daarnaast geen contact met verzoekster opgenomen hoewel dat gelet op de voorgeschiedenis wel voor de hand had gelegen. Ik betreur dat en ik zal ervoor zorgdragen dat er alsnog met betrokkene contact wordt opgenomen zodat haar klachten met haar besproken kunnen worden.

De beantwoording van uw vragen

(...)

Betrokkene heeft met haar bezwaar gegevens verstrekt op basis waarvan de huurtoeslag is herzien.

Hiermee is dus tegemoetgekomen aan het bezwaar van betrokkene. De term "tegemoet gekomen" is dus juist. Echter, omdat er na de mutatie nog steeds een vordering overblijft, had voorafgaand aan de beslissing op bezwaar (een computerbeslissing) een duidelijk gemotiveerde brief moeten worden gestuurd. Dat is wel gebeurd, maar met een onvolledige motivering waardoor de brief van 28 november 2008 aan zijn doel voorbij is geschoten. Dit is een beoordelingsfout geweest van de bezwaarbehandelaar. De klacht van verzoekster geeft mij aanleiding om aan het juist en volledig motiveren van deze brieven in reguliere werkoverleggen met bezwaarbehandelaars extra aandacht te besteden. Ik vertrouw erop, dat daarmee dergelijke fouten zoveel als mogelijk kunnen

worden voorkomen.

2. Vraag

In de brief van 17 maart 2010 beroept Belastingdienst/Toeslagen zich op de bevoegdheid die is neergelegd in artikel 21 van de Algemene wet inkomensafhankelijke regelingen (Awir). U vraagt zich af, waarom dat wetsartikel niet in de beslissing op bezwaar is genoemd.

Antwoord

Dit komt omdat de aan de beslissing op bezwaar voorafgaande brief van 28 november 2008 niet voldoende is gemotiveerd. Was dit wel het geval geweest, dan had die brief ook een dergelijke strekking gehad.

3. Vraag

U vraagt zich tenslotte af, waarom Belastingdienst/Toeslagen niet is ingegaan op het verzoek om een betalingsregeling maar over is gegaan tot verrekening van de schuld met de huurtoeslag over 2010.

Antwoord

De vordering van € 282 die met de beschikking van 26 mei 2009 (nr. 1839.42.772.T.07.0.4022) is ingesteld, is op 3 augustus 2009 en 14 december 2009 verrekend met respectievelijk de huurtoeslag over 2009 (een bedrag van € 80) en de huurtoeslag over 2010 (een bedrag van € 202). De eerste reactie die Belastingdienst/Toeslagen na de beschikking van 26 mei 2009 heeft ontvangen, dateert echter van 1 februari 2010. Op dat moment hadden de verrekeningen al plaatsgevonden. De brief van 2 juli 2009 van Leidraad advocaten heeft Belastingdienst/Toeslagen niet eerder ontvangen dan als bijlage bij de brief van 1 februari 2010. De brief van 2 juli 2009 was geadresseerd aan Belastingdienst/Oost maar blijkt bij navraag aldaar niet bekend. Dit verklaart waarom er niet op het verzoek om een betalingsregeling is ingegaan. Ik betreur dat. Ik vind ook, dat de klachtbehandelaar hierop in de brief op 17 maart 2010 had moeten ingaan..."

Beoordeling

11. Verzoekster heeft bezwaar gemaakt tegen de definitieve vaststelling van de huurtoeslag 2007 op een bedrag van € 1.037 c.q. de terugvordering van een bedrag van € 644 aan bij voorschot teveel toegekende huurtoeslag. De Belastingdienst liet weten dat aan het bezwaar werd tegemoetgekomen en in de beslissing op bezwaar werd vermeld een terug te betalen bedrag van € 282. Feitelijk werd als resultaat van de behandeling van het bezwaarschrift en de van verzoekster ontvangen huurgegevens de toegekende

huurtoeslag op een lager bedrag vastgesteld dan dat van de beschikking waartegen het bezwaar was gericht, namelijk op € 755 in plaats van € 1.037. Dit bracht mee dat het teruggevorderde bedrag van € 644 aan bij voorschot teveel betaalde huurtoeslag werd verhoogd met een bedrag van € 282. Verzoekster is van mening dat de Belastingdienst hiermee heeft gehandeld in strijd met het voorschrift dat de burger niet in een slechtere positie mag geraken door het indienen van een bezwaar (reformatio in peius; zie Achtergrond, onder 1) .

12. Het beginsel van fair play houdt voor overheidsinstanties in dat zij burgers de mogelijkheid geven hun procedurele kansen te benutten.

13. Ondanks de mededeling dat aan haar bezwaar tegemoet werd gekomen, is verzoekster als resultaat van het door haar ingediende bezwaarschrift geconfronteerd met een toekenning van huurtoeslag die lager was dan de toekenning in de beslissing waartegen het bezwaarschrift was gericht, en daarmee met een hogere terugvordering. Zo bezien is evident dat zij door de beslissing in een 'slechtere' positie is gebracht dan daarvoor. De vraag die moet worden beantwoord is vervolgens of de Belastingdienst daarmee het verwijt kan worden gemaakt dat niet behoorlijk is gehandeld. Het gaat daarbij juridisch gezien om de vraag of het verbod van reformatio in peius is geschonden. Het juridische antwoord op die vraag is niet aan de Nationale ombudsman maar had door de rechter gegeven kunnen worden. De Nationale ombudsman beperkt zich tot de vraag of door de Belastingdienst behoorlijk is gehandeld. Wel constateert de Nationale ombudsman dat in dit geval verzoekster bij het bezwaarschrift de juiste huurgegevens aan de Belastingdienst heeft verstrekt. Niet is gesteld noch is gebleken dat de Belastingdienst deze juiste gegevens op het moment van de eerdere toekenning(en) van huurtoeslag al van verzoekster had ontvangen of daarvan anderszins op de hoogte kon zijn. Zo bezien bestond voor de Belastingdienst op grond van artikel 21 van de Awir (zie Achtergrond, onder 2.) de bevoegdheid tot wijziging van de toekenning huurtoeslag buiten het kader van de bezwaarprocedure. In beginsel was de Belastingdienst dus bevoegd om op basis van het bezwaarschrift een lagere huurtoeslag vast te stellen dan die was vastgesteld in het bestreden besluit.

14. De Belastingdienst geeft in zijn reactie op de klacht zelf aan dat in de aan de beslissing op bezwaar voorafgaande brief van 28 november 2008 sprake is van een tekortschietende motivering. In die brief is verzuimd om de gevolgen van de beslissing van 26 mei 2009 duidelijk uit te leggen. Het gaat daarbij om een uitleg dat nog steeds een (zelfs hogere) vordering overblijft. De Nationale ombudsman vindt het begrijpelijk dat die tekortkoming bij verzoekster leidde tot onduidelijkheid. Het is aannemelijk dat met de mededeling dat aan het bezwaar werd tegemoet gekomen en de vermelding van een terug te betalen bedrag van € 282 verzoekster meende dat de beslissing voor haar een gunstiger resultaat zou hebben ten opzichte van het bestreden besluit en niet een lagere toekenning en daarmee een hoger van haar te vorderen bedrag. Daarmee is het begrijpelijk dat een beeld ontstond dat sprake was van een administratieve fout aan de zijde van de Belastingdienst en dat de

werkelijke implicaties van de beslissing niet werden onderkend. Het risico bestaat dan, zoals in dit geval daadwerkelijk is gebeurd, dat niet wordt onderkend dat het bestrijden van de beslissing op bezwaar het indienen van een beroep op de rechter vergt. Daarmee is naar het oordeel van de Nationale ombudsman sprake van schending van het vereiste van fair play. Als de brief van 28 november 2008 een toereikende motivering had gehad als aangegeven door de Belastingdienst in de reactie op de klacht, was gewaarborgd dat verzoekster niet in haar verweermogelijkheden zoals het instellen van beroep was geschaad.

De onderzochte gedraging is niet behoorlijk.

15. Overigens vraagt de Nationale ombudsman zich nog af waarom de Belastingdienst de brief van verzoeksters gemachtigde van 2 juli 2009 niet heeft beoordeeld als tijdig, maar onjuist geadresseerd beroepschrift. Verder merkt de Nationale ombudsman nog op dat het gerezen probleem wellicht was voorkomen in het geval gekozen was voor een herziening op grond van artikel 21 Awir los van de bezwaarprocedure. Voordeel daarvan was dan ook geweest dat een bezwaarmogelijkheid had bestaan en niet direct de beroepsprocedure bij de rechter had moeten worden gekozen.

16. Al met al ziet de Nationale ombudsman in het onderhavige geval geen aanleiding tot het doen van een aanbeveling omdat de uiteindelijke toekenning van huurtoeslag als zodanig niet wordt betwist en evenmin anderszins is gebleken dat deze onjuist zou zijn.

17. De Nationale ombudsman heeft ten slotte met instemming kennis genomen van de mededeling van de Belastingdienst dat uit deze klacht lessen zijn getrokken. Zo is geconstateerd dat in afwijking van de vaste praktijk bij de klachtbehandeling niet is geprobeerd om telefonisch contact op te nemen met de gemachtigde van verzoeker. Dat dit als leerpunt met de betrokken klachtbehandelaar is besproken acht de Nationale ombudsman terecht. Ook vindt de Nationale ombudsman het belangrijk dat de Belastingdienst heeft toegezegd er zorg voor te dragen dat alsnog contact wordt opgenomen met verzoekster/haar gemachtigde om haar klachten door te spreken. Dit geldt ook voor de door de Belastingdienst genomen actie om in reguliere werkoverleggen met bezwaarhandelaars aan het juist en volledig motiveren van brieven extra aandacht te besteden.

Conclusie

De klacht over de onderzochte gedraging van de Belastingdienst/Toeslagen uit Utrecht, is gegrond wegens schending van het vereiste van fair play.

De Nationale ombudsman heeft met instemming kennisgenomen van de door de Belastingdienst uit deze klacht getrokken lessen en genomen acties.

Onderzoek

Op 24 november 2010 ontving de Nationale ombudsman een verzoekschrift van verzoekster, ingediend door Leidraad advocaten uit Leiden, met een klacht over een gedraging van de Belastingdienst/Toeslagen uit Utrecht.

Naar deze gedraging, die wordt aangemerkt als een gedraging van de minister van Financiën, werd een onderzoek ingesteld.

In het kader van het onderzoek werd de Belastingdienst/Toeslagen verzocht op de klacht te reageren en een afschrift toe te sturen van de stukken die op de klacht betrekking hebben.

Tevens werd de Belastingdienst een aantal specifieke vragen gesteld.

Het resultaat van het onderzoek werd als verslag van bevindingen gestuurd aan betrokkenen. De Belastingdienst deelde mee zich met de inhoud van het verslag te kunnen verenigen. Verzoekster gaf binnen de gestelde termijn geen reactie.

Informatieoverzicht

De bevindingen van het onderzoek zijn gebaseerd op de volgende informatie:

- het verzoekschrift met bijlagen dat werd ontvangen op 29 november 2010.
- de reactie van de Belastingdienst/Toeslagen van 3 maart 2011.

Achtergrond

1. Reformatio in peius (Van Buuren, Commentaar op art 7:11 van de Algemene Wet bestuursrecht).

Een bezwaarschrift mag er niet toe leiden dat het bestuursorgaan de heroverweging gebruikt om een verslechtering van de positie van de indiener te bereiken die zonder bezwaarschriftprocedure niet mogelijk zou zijn. Een zogenaamde 'reformatio in peius' is in beginsel uit den boze. Zie voor een voorbeeld van onaanvaardbare negatieve wijziging CRvB 4 januari 2006, AB 2006, 299 (vergoeding kosten). Wijzigen ten nadele van de indiener kan echter wel plaatsvinden indien die bevoegdheid ook buiten het kader van de bezwaarschriftprocedure bestaat. Alleen als de belanghebbende niet in zijn verweermogelijkheden wordt geschaad kan een dergelijke wijziging in de bezwaarschriftprocedure worden meegenomen. Zie CRvB 26 mei 2003, JB 2003/195: de omstandigheid dat bij beslissing op bezwaar het terug te vorderen bedrag op een hoger bedrag is vastgesteld, leidt tot een reformatio in peius die in het onderhavige geval aanvaardbaar is. In casu was het bestuursorgaan los van de bezwaarschriftprocedure op

grond van de Algemene bijstandswet gehouden tot terugvordering tot een hoger bedrag over te gaan in welk geval het artikel zich er niet tegen verzet dat bij beslissing op bezwaar een voor de belanghebbende nadeliger besluit wordt genomen. De CRvB acht in dit kader van belang dat de belanghebbende in bezwaarschriftprocedure in de gelegenheid is gesteld om te reageren op het nader met betrekking tot het te vorderen bedrag ingenomen standpunt, zodat hij niet op ontoelaatbare wijze is beperkt in zijn verweermogelijkheden."

2. Algemene wet inkomensafhankelijke regelingen

Artikel 21:

"1. De Belastingdienst/Toeslagen kan een toegekende tegemoetkoming herzien:

- a. op grond van feiten of omstandigheden waarvan de Belastingdienst/Toeslagen bij de toekenning redelijkerwijs niet op de hoogte kon zijn en op grond waarvan de tegemoetkoming vermoedelijk tot een te hoog bedrag is toegekend, of
- b. indien de tegemoetkoming tot een te hoog bedrag is toegekend en de belanghebbende of zijn partner dit wist of behoorde te weten.

2. Een tegemoetkoming kan met toepassing van dit artikel niet meer worden herzien indien vijf jaren zijn verstreken na de laatste dag van het berekeningsjaar waarop de tegemoetkoming betrekking heeft.

3. Een herziening op grond van dit artikel kan leiden tot een terug te vorderen bedrag."

2

2010.12908

De Nationale ombudsman,

dr. A.F.M. Brenninkmeijer

de Nationale ombudsman